

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce **M. H.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného o přestupku ze dne 4.3.2014, č.j. MSK 18827/2014

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 12.5.2014 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4.3.2014, č. j. MSK 18827/2014, včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Uvedeným rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Ostravy, č. j. SMO/416882/13/DSČ/Sad ze dne 20.11.2013, ve věci přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno. Žalobce v žalobě namítal, že výpovědi svědků – zasahujících strážníků jsou nevěrohodné. Monologové části jejich výpovědi jsou pouhou parafrází úředního záznamu, a tedy jako jediný usvědčující důkaz v trestním obvinění nemohou obstát. Podle žalobce je nanejvýš těžce uvěřitelná verze zasahujících strážníků, že žalobce projel úsekem účinnosti dopravní značky B 1, jel přímo k hlídce městské policie, tam zastavil, vystoupil z vozidla a sdělil strážníkům, že po tom, kam jede, jim nic není, jak plyne ze svědeckých výpovědí. K tomu žalobce uvedl, že ve skutečnosti zastavil před uvedenou zakazující dopravní značkou, vystoupil z vozidla a

šel se strážníků zeptat, jakým způsobem má rekonstruovaný úsek objet. Jeden ze strážníků však počal ihned žalobce konfrontovat s obviněním, že žalobce nebyl připoután bezpečnostním pásem. Takové obvinění považoval žalobce za absurdní, což strážníkům také ihned sdělil a s obviněním nesouhlasil. Strážník tedy sepsal oznámení o přestupku, které žalobce odmítl podepsat, tedy jej nečetl, ani neviděl. Až z vydaného příkazu se žalobce dozvěděl, že byl obviněn rovněž z nerespektování uvedené dopravní značky. Žalobce namítal, že pokud by žalobce skutečně zastavil až za dopravní značkou B 1, strážník by jistě služebním fotoaparátem nebo svým mobilním telefonem vozidlo žalobce vyfotografoval. Podle žalobce správní orgán I. stupně vedl výslech svědků čistě za účelem formálního splnění povinnosti vyslechnout svědky, materiálně však takový výslech neprokázal žádnou skutečnost, na základě které by mohl správní orgán I. stupně bez důvodných pochybností rozhodnout o vině žalobce. Svědecké výpovědi obsahují mnoho rozporů (oba svědci shodně vypověděli, že žalobce dojel k nim a poté sám zastavil, svědek K., ale rovněž vypověděl, že vozidlo strážníci zastavili), sugestivních otázek (otázku jste si jist, že řidič nebyl připoután bezpečnostním pásem), stejně jako nezodpovězených otázek. Otázku týkající se provozu a počtu porušení zákazu vjezdu v místě, považuje žalobce za stěžejní pro prokázání věrohodnosti toho, že strážníci skutečně dostali za úkol stát v místě údajného spáchání přestupku a hlídat, zda řidiči neporušují zákaz vjezdu. Ve světle provedených svědeckých výpovědí se ale tato verze vzhledem k tomu, že z výpovědí vyplývá, že žalobce byl ojedinělý případ porušení dopravního značení, jeví stejně nepravděpodobná jako ta, že by žalobce byl natolik smělý, aby přesto, že jsou v místě přítomni strážníci městské policie, porušil zákaz vjezdu a nad to dojel s vozidlem přímo ke strážníkům, kde by se k nim choval arogantně. Není pravdou, že důvěryhodností zasahujících strážníků není potřeba se zabývat. Jejich zájem na výsledku projednávané věci může být značný. Žalobce dále provedl citaci z blíže neoznačeného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Podle žalobce důkaz provedenými výslechy v žádném případě nemohl jednoznačně prokázat jeho vinu. Správní orgán I. stupně měl sám seznat, že přestupek, ze kterého byl žalobce obviněn, nemůže bez důvodných pochybností prokázat, neboť v případě, kdy strážníci neposkytli jiný usvědčující důkazní prostředek, než vlastní výpovědi, které jsou však rozporné a nepravděpodobné, nelze mít za to, že přestupek je spolehlivě prokázán. Žalobce dále odkazoval na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 7 As 83/2010-66. Dle názoru žalobce v daném případě byly naplněny všechny předpoklady pro to, aby správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zásadou in dubio pro reo. Žalovaný měl takovéto pochybení správního orgánu I. stupně reflektovat a jeho rozhodnutí zrušit.

Žalobce vyslovil názor, že je zde dán důvod pro zrušení rozhodnutí žalovaného dle ust. § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohl-li mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Zdůraznil, že základním principem správního řízení, postupujícím celým řízením, je zásada inkviziční. Ta dává za povinnost správnímu orgánu provést veškeré možné důkazy k úplnému zjištění skutkového stavu věci. Správní orgán je tak vázán provádět veškeré důkazy ve prospěch i v neprospěch účastníka řízení, a to i bez návrhu účastníka. Z aplikace této zásady lze dovodit povinnost oznamovatele (policie) zajistit veškeré důkazní prostředky, hovořící ve prospěch i v neprospěch obviněného, neboť sám obviněný není povinen předkládat důkazy či vznášet návrhy hovořící v jeho prospěch. Strážníci, kteří přestupek odhalili, tedy měli ztotožnit též spolujezdce žalobce a měli pořídit fotodokumentaci, minimálně za účelem prokázání skutečnosti, že vozidlo

žalobce bylo zaparkováno v oblasti působnosti dopravní značky B1, jak strážníci tvrdí ve svých výpovědích.

Žalobce má za to, že správní orgán nemohl spravedlivě vyhodnotit veškeré skutečnosti hovořící ve prospěch i neprospěch obviněného, neboť nedostal od zasahujících strážníků úplný a nestranný soupis pramenů důkazů, zejména informaci o totožnosti nestranného svědka, jehož svědectví mohlo zcela zpochybnit svědectví policistů a hovořit ve prospěch obviněného. I z tohoto důvodu měl správní orgán vyhodnotit svědecké výpovědi strážníků jako nevěrohodné, neboť tito nejenže tvrdili těžce uvěřitelné a nelogické skutečnosti, ale nezajistili totožnost dalšího svědka, který mohl jimi tvrzené skutečnosti potvrdit či vyvrátit, příp. nedodali správnímu orgánu fotografie, kterými by bylo spolehlivě doloženo, zda vozidlo žalobce stálo před či za dopravní značkou B1. Žalobce navrhl, aby byl jako svědek vyslechnut pan J. B., bytem Ž., J. 201, který byl v uvedené době spolujezdcem žalobce, který může dosvědčit skutečnosti tvrzené žalobcem, jakož i skutečnost, že není pravdou, že by žalobce nebyl připoután bezpečnostním pásem.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby. Předně poukázal na to, že správní soud není třetí instancí správního řízení, přestože rozhoduje v plné jurisdikci. Jestliže tedy žalobce neuplatnil relevantní námitky v průběhu správního řízení, nemůže jít k tíži žalovaného skutečnost, že tyto námitky žalobce předkládá až v žalobě, po pravomocném ukončení správního řízení. Žalovaný má za to, že skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností. Skutečnost, že ve věci nebyl pořízen důkaz v podobě fotografie či videozáznamu, nevylučuje prokázání přestupku jinými důkazy, např. výpověďmi svědků. Vjetí do místa, kde je to dopravní značkou zakázáno, jakož i nepřipoutání se bezpečnostním pásem při řízení vozidla, jsou skutečnosti seznatelné pouhým okem, a je možné je prokázat svědeckou výpovědí osoba, která skutkový děj viděla, jak se stalo i v daném případě. V projednávané věci stojí proti sobě výpovědi dvou svědků, zasahujících policistů, a tvrzení žalobce, což není situace nijak neobvyklá. Ohledně hodnocení důkazů v takových případech, žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 22/2013-27 a judikaturu tam uvedenou, přičemž má za to, že v dané věci zcela respektoval principy Nejvyšším správním soudem vyslovené. Totožnost osoby, která se nacházela s žalobcem ve vozidle, nebyla správním orgánům známa, neboť policisté na místě její totožnost nezjistili a žalobce sám totožnost této osoby nesdělil, ačkoli mu v tom nic nebránilo. Činí tak až nyní v žalobě, což na věrohodnosti jeho tvrzení nepřidává. Tato osoba tedy nemohla být ve správním řízení vyslechnuta jako svědek.

Soud vyzval účastníky řízení k vyjádření, zda souhlasí s tím, aby soud ve věci rozhodl bez jednání. Současně byli poučeni podle § 51 odst. 1 s.ř.s., zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, že nevyjádří-li se do dvou týdnů od doručení výzvy, má se za to, že souhlas je udělen. Žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil, žalovaný s projednáním věci bez nařízení jednání výslovně souhlasil. Soud proto v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl bez nařízení jednání.

Krajský soud předně konstatuje, že žaloba doručená soudu dne 12.5.2014 byla podána včas, neboť rozhodnutí žalovaného bylo doručeno žalobci k rukám jeho zmocněnce 11.3.2014 (11.5. 2014 byla neděle, takže posledním dnem lhůty k podání žaloby bylo následující pondělí 12.5.2014).

Krajský soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Krajský soud ze správního spisu Magistrátu města Ostravy a správního spisu žalovaného zjistil následující skutečnosti. Dne 1.7.2013 bylo sepsáno oznámení přestupku, v němž je uvedeno, že dne 1.7.2013 v 11.50 hod v ulici Na Baranovci (křižovatka s ulicí Těšínská) řidič vozidla značky Citroën, RZ X M. H., nar. X, bytem O.-V., L. 529/49, jehož totožnost byla zjištěna z občanského průkazu a řidičského průkazu, porušil povinnost být za jízdy připoután bezpečnostním pásem a zároveň nerespektoval uvedeným vozidlem převozní dopravní značku zákaz vjezdu B1 s dodatkovou tabulkou mimo vozidla stavby. Tímto jednáním naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. Z oznámení dále vyplývá, že žalobce se odmítl vyjádřit a zároveň odmítl oznámení o přestupku podepsat. Oznámení o přestupku sepsal strážník Městské policie Ostrava pan J. K. a jako svědek je uveden strážník R. N. Součástí spisu je i situační plán, který vyznačuje místo a způsob spáchání dopravního přestupku, dále úřední záznamy strážníka K., v němž strážník konstatoval, že dne 1.7.2013 v 11.50 hod společně se strážníkem Novákem prováděl dohled na bezpečnost silničního provozu na ulici Na Baranovci ve Slezské Ostravě. Spatřili vozidlo tovární značky Citroën, RZ X, jehož řidič nerespektoval přechodné dopravní značení B1 zákaz vjezdu s dodatkovou tabulkou mimo vozidel stavby a zároveň porušil povinnost být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem. Vozidlo zastavilo a řidič přistoupil k hlídce. Jelikož vzniklo podezření ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., vyzval přítomného řidiče vozidla k prokázání totožnosti a k předložení dokladů. Řidič byl vyzván k podání vysvětlení. Nebyl schopen se k celé události jakkoli vyjádřit a na otázku, kam potřebuje s vozidlem jet, odpověděl „po tom vám nic není“. Jelikož odmítl přestupek vyřešit na místě, strážník vypsál oznámení o přestupku a umožnil řidiči se k celé věci písemně vyjádřit a podepsat, což odmítl. Dále mu bylo sděleno, že celá záležitost bude oznámena příslušnému správnímu orgánu k projednání. Celá věc byla ukončena v čase 11.55 hod, kdy strážníci místo opustili. Ve vozidle cestovala ještě jedna osoba, muž asi ve věku pana H. Strážník R. N. v úředním záznamu konstatoval, že 1.7.2013 v 11.50 hod společně se strážníkem J. K. prováděl dohled na bezpečnost silničního provozu na ulici Na Baranovci ve Slezské Ostravě. Spatřili vozidlo tovární značky Citroën, RZ X, jehož řidič nerespektoval přechodné dopravní značení B1 s dodatkovou tabulkou „mimo vozidel stavby“ a zároveň řidič nesplnil povinnost být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem. Vozidlo zastavilo a řidič přistoupil k hlídce. Strážník K. řidiče podezřelého ze spáchání přestupku vyzval k prokázání totožnosti. Dle předloženého průkazu byl v řidiči zjištěn žalobce M. H., nar. X. Strážník K. sdělil panu H., že se dopustil výše uvedeného přestupkového jednání, ten s přestupkem nesouhlasil a nechtěl přestupek vyřešit na místě. Oznámení o přestupku odmítl podepsat, odmítl se písemně vyjádřit. Strážník K. řidiči sdělil, že celá záležitost bude oznámena příslušnému správnímu orgánu k projednání. Při projednání přestupku se ve vozidle nacházela ještě jedna osoba. Součástí spisu je dále výpis evidenční karty řidiče. 3.9.2013 Magistrát města Ostravy vydal příkaz, jímž žalobce uznal vinným spácháním předmětného přestupku. V zákonné lhůtě podal žalobce proti

příkazu odpor prostřednictvím svého zmocněnce Ing. M. J., jemuž udělil plnou moc k zastupování v předmětném řízení dne 11.9.2013. Odpor blíže neodůvodnil. Správní orgán I. stupně nařídil ústní jednání na 8.11.2013, k němuž byl řádně předvolán žalobce, jeho zmocněnec a svědci - zasahující strážníci R. N. a J. K. V předvolání k ústnímu jednání bylo žalobci sděleno, že je předvolán k ústnímu jednání o předmětném přestupku, jehož součástí bude provedení svědeckých výpovědí. Bylo mu dáno poučení dle § 59, § 37 odst. 4, § 33, § 36 odst. 3 správního řádu a § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Z protokolu o ústním jednání ze dne 8.11.2013 vyplývá, že se žalobce nedostavil. Přítomen byl jeho zmocněnec Ing. M. J. Správní orgán I. stupně vyslechl svědky strážníky J. K. a R. N. Strážník K. vypověděl, že uvedeného dne vykonával službu s kolegou N. Byli vysláni na ulici Na Baranovci, kde měli dohlížet na dodržování bezpečnosti provozu z důvodu rekonstrukce provozu, výstavby kruhového objezdu. V místě se nacházeli tak, aby viděli dopravní značky. V čase, který si již nepamatuje, k nim přijelo vozidlo, dodávka. Řidič po spatření hlídky zastavil, vystoupil z vozidla, a to ve vzdálenosti asi 10 m od hlídky. Strážník jej poučil, že je podezřelý z přestupku, když nerespektoval dopravní značku B 1 s dodatkovou tabulkou mimo vozidla stavby a zeptal se jej, kam jede, na což měl řidič odpovědět, že mu po tom nic není. Předtím jej jako podezřelého z přestupku řádně poučil. Řidiče vyzval k předložení dokladů potřebných k řízení vozidla, řidič odmítl věc vyřešit na místě, proto strážník vypsál oznámení přestupku pro správní orgán. Uvedeného dne byla výborná viditelnost, bylo slunečno. Značky byly viditelné a správně umístěné. Dopravní značení při nástupu na místo strážníci kontrolovali. Vozidlo přijelo po ulici Na Baranovci. Proč řidič nerespektoval dopravní značku B 1, nevysvětlil. Skutečnost, že řidič nebyl připoután bezpečnostním pásem strážník viděl asi od 25 m do okamžiku, kdy přijel ke strážníkům na vzdálenost asi 10 m. Na otázku, zda si je jist, že řidič nebyl připoután bezpečnostním pásem svědek odpověděl, že si tím je jist. Když řidiči bylo sděleno, že je podezřelý z přestupku, řidič nechtěl komunikovat, nechtěl věc řešit. Dopravního značení si musel všimnout, protože toto bylo umístěno v jízdním pruhu řidiče a ten musel s vozidlem přejet do protisměru, proto si musel dopravní značky všimnout. Zmocněnec žalobce položil svědkovi otázku: „Když jste viděl přijíždět vozidlo pana H., proč jste jej zastavil?“, na to strážník – svědek odpověděl: „Protože porušil dopravní značku a nebyl připoután“. Svědek – strážník R. N. vypověděl, že předmětného dne s kolegou K. při výkonu služebních povinností ve Slezské Ostravě na ulici Na Baranovci viděli vozidlo, které projelo působností dopravní značky B 1. Vozidlo přijelo až ke strážníkům. Řidič vozidla nebyl připoután bezpečnostním pásem, vozidlo zastavilo na vzdálenost 5 až 10 m od strážníků. Řidič vystoupil z vozidla a přistoupil ke strážníkům. Kolega svědka řidiči sdělil, že projel zákazem vjezdu, a že při jízdě nebyl připoután. Na otázku strážníka K., kam jede, řidič odpověděl, že jej to nemusí zajímat. Strážník K. poté řidiči oznámil, že je podezřelý z přestupku, protože projel zákazem vjezdu a nebyl připoután bezpečnostním pásem. Řidič se odmítl vyjádřit a odmítl podepsat oznámení přestupku. Ve vozidle seděla ještě další osoba. Dopravní značení bylo viditelné, na červenobílém sloupku. Svědek viděl, že vozidlo řízené žalobcem projelo působností dopravní značky B 1. Okolnost, že řidič nebyl připoután bezpečnostním pásem, svědek spatřil od vzdálenosti 30 m až na vzdálenost 5 až 10 m od místa, kde stáli strážníci.

U ústního jednání dne 8.11.2013 byl zmocněnec žalobce seznámen s obsahem spisové dokumentace předmětného spisu správního orgánu I. stupně, s listy č. 1 až 41, podle § 53 odst. 6 správního řádu byly provedeny listinné důkazy oznámením o

přestupku, oznámením o zahájení řízení ve věci přestupku, plánem místa a způsobu spáchání přestupku, úředními záznamy strážníků, výpisem z evidenční karty řidiče a dalšími listinnými materiály založenými ve spise. Po seznámení se se spisovou dokumentací zmocněnec žalobce uvedl, že po provedených svědeckých výpovědích považuje za nutné informovat žalobce o průběhu řízení a seznámit ho s oznámením přestupku zaslaného městskou policií. Požádal o stanovení lhůty, ve které se písemně vyjádří k celé záležitosti předmětného přestupku, příp. navrhne doplnit stávající důkazy nebo navrhne nové důkazy. Ke spisovému materiálu uvedl, že vůči tomuto nemá žádné námítky, nepožaduje žádná doplnění, s tímto souhlasí. Zmocněnec žalobce požádal správní orgán o stanovení lhůty k seznámení žalobce s oznámením přestupku zaslaného městskou policií. Správním orgánem byla stanovena lhůta do 5 pracovních dnů ode dne ústního jednání, tj. do dne 15.11.2013. V protokole je dále poučení zmocněnce žalobce o tom, že pokud správnímu orgánu nebude ve lhůtě doručeno písemné navržené důvodných důkazů a doplnění stávajících důkazů nebo navržené nové důkazy v uvedené věci, bude vydáno rozhodnutí. Téhož dne 8.11.2013 zmocněnec žalobce požádal o kopie 27 listů ze spisu, které mu byly oproti podpisu předány.

Žádné další vyjádření ani návrhy na další dokazování žalobcem podány nebyly a po marném uplynutí lhůty stanovené zmocněnci žalobce u ústního jednání 8.11.2013 pro vyjádření a podání případných návrhů na další dokazování Magistrát města Ostravy vydal dne 20.11.2013 rozhodnutí, jímž žalobce uznal vinným, že dne 1.7.2013 v 11.55 hod v Ostravě-Slezské Ostravě, na ulici Na Baranovci, jako řidič motorového vozidla značky Citroën, RZ X nerespektoval svislou dopravní značku „B 1“ – „Zákaz vjezdu všech vozidel (v obou směrech)“ s dodatkovou tabulou „E 13“ – „Mimo vozidel stavby“ a projel působností této dopravní značky, a za jízdy nebyl připoután bezpečnostním pásem. Tímto jednáním porušil § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů, v návaznosti na § 9 odst. 1 písm. a) a § 15 odst. 1 písm. q) vyhl. č. 30/2001 Sb., a porušil dále ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a naplnil tak skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Podle § 125c odst. 4 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů v souladu s ust. § 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů mu byla uložena sankce pokuty ve výši 2.000,- Kč a dále povinnost zaplatit náklady řízení paušální částkou 1.000,- Kč a bylo rozhodnuto o splatnosti pokuty a nákladů řízení.

Správní orgán I. stupně vzal za prokázané, že žalobce jako řidič předmětného motorového vozidla svým jednáním nepochybně porušil jedny ze základních podmínek provozu na pozemních komunikacích a jedno ze základních ustanovení zákona o provozu na pozemních komunikacích, neboť každý účastník silničního provozu je mimo jiné povinen řídit se dopravními značkami. Dopravní značka „B 1“ – „Zákaz vjezdu všech vozidel (v obou směrech)“ přímo stanovuje patřičný zákaz. Dodatková tabulka „E 13“ – „Mimo vozidel stavby“ omezuje platnost dopravní značky, pod kterou je umístěna, na vozidla, která se na prováděná stavbě nepodílejí. Dále uvedl, že v ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích je jasně a konkrétně stanovena povinnost řidiče motorového vozidla být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, která má v případě dopravní nehody snížit na minimum možné následky dopravní nehody na lidský organismus. Správní orgán konstatoval, že se ze strany žalobce jednalo o závažné porušení ustanovení zákona o provozu na pozemních

komunikacích. Dále uvedl, že skutečnost, kdy řidič vozidla nerespektuje dopravní značky a není za jízdy připoután bezpečnostním pásem, je objektivně vnímatelná lidským zrakem, přičemž toto je samo o sobě věrohodným důkazem bez nutnosti předložení dalších důkazních prostředků, neboť k tomu není potřeba odborná znalost ani zvláštní vybavení. Nad to jednání žalobce bylo zaregistrováno dvěma svědky – strážníky městské policie, kteří byli na místo vysláni s určitým pracovním úkolem – dohlížením na dodržování respektování dopravního značení umístěného na místě z důvodu stavebních úprav pozemní komunikace ze strany řidičů motorových vozidel. Přestupek spočívající v tom, že žalobce nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, oznámili strážníci společně s přestupkem nerespektování dopravního značení, neboť toto je jejich povinnost přímo vyplývající z ust. § 7 odst. 1 zákona č. 553/1991 Sb. o obecní policii a dále z ust. § 10 odst. 2 téhož zákona. Tyto povinnosti strážníci prokazatelně splnili. Přitom vykonávali svoji pracovní povinnost a nemají na rozdíl od žalobce, jakožto obviněného na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, čímž správní orgán neměl důvod pochybovat o jejich věrohodnosti. Správním orgánem nebylo zjištěno, že by ze strany strážníků došlo k porušení jejich povinnosti, nepřipustit, aby osobám v souvislosti s touto činností vznikla bezdůvodná újma a případný zásah do jejich práv a svobod překročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného zákrokem nebo úkonem. V další části odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán I. stupně odůvodnil své úvahy o druhu a výši sankce uložené žalobci za jeho protiprávní jednání.

O odvolání žalobce, přičemž se jednalo o blanketní odvolání, které žalobce ani po výzvě učiněné správním orgánem I. stupně usnesením ze dne 13.1.2014 a které bylo zmocněnci žalobce doručeno řádně do vlastních rukou 17.1.2014, nedoplnil, rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 4.3.2014, č. j. MSK 18827/2014. Odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Co se týče skutkových zjištění, žalovaný uvedl, že z výslechu svědků vyplývá, že hlídka městské policie v inkriminované době v prostoru ulice Na Baranovci ve Slezské Ostravě prováděla dohled nad bezpečností silničního provozu z důvodu rekonstrukce vozovky a stavby kruhového objezdu na ulici Těšínské. Kolem 11.50 hod hlídka spatřila dodávkové vozidlo tovární značky Citroën, jak projíždí úsekem ulice Na Baranovci, do kterého dopravní značkou byl zakázán vjezd všem vozidlům v obou směrech, vyjma vozidel stavby. Zaměřili se proto na uvedené vozidlo a jeho řidiče. Oba členové hlídky viděli, že řidič není připoután bezpečnostním pásem. Řidič sám po spatření hlídky z vozidla vystoupil a šel k hlídce. Řidiče hlídka prvně spatřila ve vzdálenosti cca 20 až 30 m a pak jej sledovala až do zastavení, což bylo cca 5 až 10 m od hlídky. Žalovaný zdůraznil, že oba strážníci tedy stáli dostatečně blízko na to, aby do vozidla, které jelo proti nim přes čelní okno viděli a dokázali rozpoznat takový detail, jakým je zapnutí, respektive nezapnutí bezpečnostních pásů. Žalovaný uvedl, že tak nemá důvod pochybovat o tom, že hlídka měla na řidiče dostatečný výhled a mohla rozpoznat, že řidič není bezpečnostním pásem připoután. Žalovaný dále poukázal na to, že žalobce ani jeho zmocněnec neuvedli žádnou relevantní skutečnost, která by mohla nějaké pochybnosti odůvodňovat. Uvedl dále, že ze spisu vyplývá (oznámení sepsané na místě), že řidič na místě předložil občanský průkaz a řidičský průkaz. Byl tak ztotožněn pomocí dvou dokladů s fotografií. Do tohoto oznámení se žalobce odmítl vyjádřit a toto oznámení podepsat, nicméně k věci byli vyslechnuti zakročující strážníci, kteří potvrdili, že se jednalo o osobu žalobce. Také sám žalobce nepopřel, že to byl právě on, kdo byl policisty zastaven a kontrolován. Na podkladě výše uvedených skutečností měl žalovaný uvedený přestupek za prokázaný bez důvodných pochybností. Co se týče nerespektování dopravní značky B 1 „Zákaz

vjezdu všech vozidel“ (v obou směrech) uvedl, že oznámení sepsané na místě je doplněno situačním nákresem místa spáchání přestupku a umístění dopravních značek B 1. Při ústním jednání dne 8.11.2013 oba zakročující strážníci jako svědci uvedli, že v době spáchání uvedeného přestupku bylo dopravní značení dobře viditelné, umístěno na červenobíle pruhovaném sloupku. Tuto skutečnost žalobce v řízení ani nenamítal. Žalovaný uvedl, že žalobce v řízení neprokázal, a ani to netvrdil, že prováděl obsluhu stavby, proto žalovaný měl za prokázané, že i tohoto přestupku se dopustil.

Ke svědectví strážníků městské policie žalovaný uvedl, že tito vypovídali jako svědci, výpovědi těchto svědků žalovaný uvěřil, neboť v jejich případě se jednalo o strážníky, kteří neměli na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonávali jen svoji služební povinnost, při níž jsou vázáni závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jejich činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem. Nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by strážníci v této věci uvedené zásady překročily. Žalobce neuvedl žádný důvod, a ani správnímu orgánu takovéto důvody nejsou známy, z jaké příčiny by zasahující strážníci měli mít zájem na očernění žalobce a na jeho neoprávněném postihu. Není žádného rozumného důvodu se domnívat, že by tito strážníci uváděli nepravdivé údaje spočívající v tom, že žalobce jakožto obviněný nebyl jako řidič motorového vozidla připoután bezpečnostním pásem, a dále, že nerespektoval uvedenou dopravní značku. Poukázal na to, že strážníci vypovídali ve vzájemné shodě a rovněž shodně s úředními záznamy založenými ve spise. Navíc tyto výpovědi jsou reálné, neboť strážníci, kteří stáli na vozovce a věnovali se pouze sledování projíždějících vozidel, nebyli ničím rozptylováni, viděli žalobce přímo, jak směrem k nim přijíždí, a to ve vzdálenosti, na kterou mohli rozeznat i takové detaily, jako je nepřipoutání bezpečnostním pásem. V další pasáži rozhodnutí jsou závěry žalovaného o provedené právní kvalifikaci správního deliktu a výši stanovené sankce.

Krajský soud přezkoumal zákonnost rozhodnutí žalovaného i zákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně, která spolu činí nedílný celek v rámci uplatněných žalobních bodů a neshledal, že by řízení bylo zatíženo vadou mající vliv na zákonnost obou vydaných správních rozhodnutí. Soud neakceptoval námitku směřující proti nesprávnému hodnocení důkazů. Má naopak za to, že v daném případě správní orgány posoudily oznámení přestupku sepsané na místě samém a svědecké výpovědi městských strážníků v souladu s § 50 odst. 4 správního řádu, tj. v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů. V přezkoumávané věci podklady pro rozhodnutí tvořily ucelený důkazní rámec a za této situace bylo možno spolehlivě dovodit odpovědnost žalobce za přestupkové jednání. Krajský soud konstatuje, že správní orgán dostal své povinnosti přesně a úplně zjisti skutečný stav věci a za tím účelem opatřit podklady pro vydání rozhodnutí. Krajský soud nesouhlasí s žalobní námitkou žalobce o nevěrohodnosti výpovědí svědků – strážníků městské policie. Krajský soud ve shodě s žalovaným zastává názor, že strážníci neměli na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonávali jen svoji služební povinnost, při níž byli vázáni závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jejich činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účely sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem a nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by strážníci v této věci uvedené zásady překročili. I krajský soud má za to, že jejich výpovědi jsou reálné, strážníci se věnovali pouze sledování projíždějících vozidel, v předmětné době prováděli dohled nad bezpečností silničního provozu z důvodu rekonstrukce vozovky a stavby kruhového

objezdu na ulici Těšínské. Při sledování projíždějících vozidel nebyli ničím rozptylováni, viděli žalobce přímo, jak směrem k nim přijíždí, a to ve vzdálenosti, na kterou mohli rozeznat takové detaily, jako je nepřipoutání bezpečnostním pásem. Za řízení před správními orgány obou stupňů žalobce jejich výpovědi žádným konkrétním argumentem nezpochybnil, neuvedl nic, co by zavdalo důvodnou pochybnost o svědeckých výpovědích strážníků. Krajský soud se neztotožňuje s žalobním tvrzením, že jejich výpovědi obsahují mnoho rozporů. Oba svědci vypověděli, že žalobce dojel k nim a sám zastavil. Tvrdí-li žalobce v žalobě, že svědek K. rovněž vypověděl, že vozidlo strážníci zastavili, pak toto není pravdou, neboť z protokolu o jednání vyplývá, že to byl zmocněnec žalobce, který uvedenému svědkovi, aniž by svědek dříve něco takového uvedl, položil otázku „Když jste viděl přijíždět vozidlo pana H., proč jste jej zastavil?“. Otázku správního orgánu, zda si je svědek jist, že řidič nebyl připoután bezpečnostním pásem, soud nepovažuje za nepřipustně návodnou. Bez právního významu je také otázka týkající se provozu a počtu porušení zákazů vjezdu v místě jinými řidiči. V rovině bezvýznamných spekulací je i úvaha žalobce, že se jeví nepravděpodobné, že by byl natolik smělý, aby přesto, že jsou v místě přítomni strážníci městské policie, porušil zákaz vjezdu a na to dojel s vozidlem přímo ke strážníkům. Pokud jde o vzdálenosti v metrech, které zasahující policisté uváděli ohledně okolnosti, že žalobce nebyl připoután bezpečnostním pásem, má i krajský soud za to, že strážníci stáli dostatečně blízko na to, aby do vozidla, které jelo proti nim, přes čelní sklo dokázali rozpoznat, že žalobce nebyl připoután bezpečnostním pásem. Pokud žalobce přichází s tvrzením, že strážníci, kteří přestupek odhalili, měli ztotožnit též spolujezdce žalobce a pořídit fotodokumentaci za účelem prokázání skutečnosti, že vozidlo žalobce bylo „zaparkováno“ v oblasti působnosti dopravní značky B 1, a že správní orgán nemohl spravedlivě vyhodnotit veškeré skutečnosti hovořící ve prospěch i neprospěch žalobce, neboť od zasahujících strážníků nedostal úplný a nestranný soupis pramenů důkazů, zejména informaci o totožnosti nestranného svědka – osoby, která jela s žalobcem v předmětném automobilu pana J. B., jehož svědectví mohlo zcela zpochybnit svědectví policistů a hovořit ve prospěch obviněného, krajský soud v situaci, kdy žalobce zvolil takovou strategii vlastní obrany, že se odmítl vyjádřit na místě samém v oznámení o přestupku, které ostatně odmítl také podepsat, přitom uvedená tvrzení se objevují až v podané žalobě, ačkoli mohl uvedené namítat a označený důkaz navrhopat v písemném vyjádření k přestupku (v oznámení o přestupku), což by byla naprosto přirozená reakce člověka, který bezpečně ví, že se přestupku nedopustil, a nic takového neuváděl ani za řízení před správním orgánem I. stupně, a ani v průběhu odvolacího řízení, nelze jeho námitkám přisvědčit. Za podstatnou krajský soud považuje tu skutečnost, že výpovědi strážníků byly bez rozporů jak každá zvlášť, tak při vzájemném porovnání, s nimi korespondovaly listinné důkazy v podobě oznámení přestupku a plánu, který vyznačoval místo a způsob spáchání dopravního přestupku, s nimiž korespondovaly i úřední záznamy obou strážníků. V takové situaci nebylo nezbytně nutné, aby součástí spisu byly i důkazní prostředky jiné, zejména fotografie, videa apod. Skutečnost, že žalobce nebyl připoután bezpečnostním pásem a nerespektoval svistou dopravní značku B 1 – Zákaz vjezdu všech vozidel v obou směrech (s dodatkovou tabulkou E 13 – mimo vozidel stavby) a projel působností této dopravní značky, byla totiž objektivně vnímatelná lidským zrakem, proto tvrzení policistů mohlo být samo o sobě věrohodným důkazem, aniž by bylo třeba předložit další důkaz, neboť k tomu nebyla potřeba odborná znalost ani zvláštní vybavení. V situaci, kdy nebyl zjištěn žádný jiný motiv než prostý výkon služby, proč by policisté žalobce stíhali a následně mu oznámili podezření ze spáchání přestupku, nebyla zjištěna ani nepřiměřená míra

horlivosti, krajský soud uzavírá, že neshledal žádnou okolnost, která by vedla k domněnce o nevěrohodnosti svědků – strážníků.

Dle názoru krajského soudu žalobce se daného přestupku dopustil, naplnil i jeho materiální stránku, přičemž v postupu žalovaného, respektive správního orgánu I. stupně neshledal porušení práva žalobce na spravedlivý proces. Správní orgány své povinnosti zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí, dostály, řádně se vypořádaly s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce, rozhodnutí je přezkoumatelné a zákonné. Správní orgány správně provedly právní kvalifikaci správního deliktu, když řádně odůvodnily naplnění skutkové podstaty a výši stanovené sankce a v podrobnostech v tomto rozsahu krajský soud odkazuje na odůvodnění rozhodnutí žalovaného.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně žádné náklady nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 23.2.2015

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně